

— Στὸ καλὸ, μπάριμπα Μάρκο ! κ' ἔκλεισε τὴν θύραν της.

* *
* *

Ἦστερ' ἀπ' ὀλίγον καιρόν, τῷ ὄντι, ὁ παράξενος γέρον ἐφιλιώθη πάλιν μὲ τὸν παπᾶ Γρηγόριον. Καθὼς διηγήθη ὁ ἴδιος, ἐσυμφώνησαν νὰ τοῦ δίδῃ πέντε δραχμάς ἐνοίκιον, καὶ νὰ ἐπα-
νέλθῃ νὰ κοιμᾶται εἰς τὸ παπαδόσπιτον.

Περιχαρῆς, ἔτρεξε ν' ἀναγγεῖλῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν πρεσβυτέραν.

— Τᾶμαθες, παπαδιά !... Τὰ σιάξαμε μὲ τὸν παπᾶ... θὰ σᾶς ἔρθω πάλι... Δὲν εἶπα ἐγὼ «βουνό μὲ βουνό...» ; Τώρα, πάω νὰ φέρω τὰ ροῦχά μου.

Ἡ παπαδιά — ὅπως διηγεῖτο ἀργότερα ὁ γέρο Μάρκος — «ἐνέκρωσε, κέρωσε, κί' ἀπόμεινε».

— Θᾶρθῆς πάλι... ἐφέλλισε.

Ὁ μπάριμπα Μάρκος ἐστράφη πρὸς τὸ εἰκονοστάσιον, ἔκαμιν αὐτομάτως σχεδὸν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ κ' ἔφυγε.

Ἔμεινε καὶ μέγει ἀκόμα στὴν ταβέρνα.

— Ἄ ! ἡ γυναῖκες ! ἔλεγεν ἀργότερα, ὅταν διηγεῖτο τὸ πρᾶγμα ... Καλὰ ποῦ δὲν ἀξιώθηκα κ' ἐγὼ νὰ μῶ στὸν κόσμον ... Βάρδα ἀπὸ γυναῖκες, παιδιά !

A. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Πιάνο μὲ ἐνοίκιον !

Ὁ Διδάσκαλος. — Στάσου ! Πειὸ σιγά ! Μὴ κτυπᾷς ἔτσι τὸ πιάνο εἰς τὸ μέρος αὐτό· θὰ σπάσης τῆς χορδῆς !

Ἡ Μαθήτρια. — Μπα ! Μὴν ἀνησυχῆτε. Δὲν εἶνε ἴδιό μας ... Τὸ ἔχουμε μ' ἐνοίκιον ! ...